

Je kon zien dat het laat in de middag was, zeker in de wetenschap dat we al de hele dag onderweg waren. Door de laaghangende zon was de dichte mist veranderd in een enorme roze deken, die met het verstrijken van de tijd alleen maar dikker leek te worden. Ook hoorde ik dat we inderdaad vlak bij een kabbelend beekje zaten. Hoewel ik het water niet kon zien, stemde het geluid me enigszins hoopvol. De twee honden van Brutus, die ik tijdens onze overmeestering heel even had gezien, waren dieren waar je liever niets mee te maken wilde hebben. Ze waren vals en onberekenbaar; alleen al de gedachte aan dat moment bezorgde me koude rillingen. Het waren enorme, forse beesten met massieve koppen en gespierde kaken vol vlijmscherpe tanden. Als Brutus er destijds niet op tijd bij was geweest, hadden we het niet overleefd en hadden die honden ons levend gevild.

Ook onderweg merkte je dat die twee honden geen lieverdjes waren. Hoewel ik door de blinddoek niets kon zien, hoorde ik hoe ze elkaar te lijf gingen. Dat ging er niet bepaald zachtzinnig aan toe; het was ronduit angstaanjagend. Telkens wanneer ze weer vochten, hoorde ik Brutus schreeuwen, gevolgd door de doffe klappen van een voorwerp waarmee hij op ze insloeg. De honden jankten, lieten elkaar los en dan viel de stilte weer terug. Het enige voordeel was dat we tijdens die gevechten, die regelmatig voorkwamen, heel zachtjes met elkaar konden praten. In die korte momenten spraken we over ontsnappen van Brutus, hoe klein die kans ook was.

Toch bleven die twee honden me zorgen baren. Als wij konden ontsnappen en Brutus direct daarna ontdekte dat we wegwaren, zou hij geen moment aarzelen om de honden los te laten. Dat zou voor ons slecht uitpakken, want de honden waren vele malen sneller dan wij, om over Brutus nog maar te zwijgen. Al deze gedachten baarden me zorgen. Ik had immers mijn vader beloofd goed voor mijn moeder en mijn broertje te zorgen.

Ineens drong tot me door wat mijn vader me ooit had geleerd: veel dieren konden hun prooi op geur opsporen, zoals de vos, wolf, beer en hond. Maar er was een manier om dat te omzeilen,

en dat was water. Water houdt geen geur vast, waardoor de honden ons niet meer zouden kunnen ruiken. Er was dus maar één manier om te ontsnappen, en die liep via het water. Het beekje dat naast ons kabbelde, was de sleutel tot onze ontsnapping.

Er zat helaas ook een gevaarlijk punt aan verdwijnen via het water, en dat was onderkoeling. De temperatuur van het water was in deze tijd van het jaar nog erg laag, wat inhield dat je het niet lang in het water vol zou kunnen houden. Je zou zo verkleumen dat je spieren verkrampden, waardoor je niet meer in staat was te bewegen en uiteindelijk een zekere verdrinkingsdood zou sterven.

Ik moest de kans krijgen om mijn plannen met Lars te bespreken. Als dat niet lukte, was de kans klein dat we die avond konden ontsnappen. Lars moest natuurlijk wel weten hoe we het plan zouden aanpakken. Hij moest weten dat ik hem in de vroege ochtend aan zou gaan tikken, om vervolgens voorzichtig door het riet te kruipen om zo bij het beekje te kunnen komen. Ik zou dan als eerste het water in gaan, waarna ik Lars' hand zou pakken en hem ook, heel stilletjes, het water in zou trekken. Dan zouden we ons door de stroming mee laten voeren.

De stroming zou bepalen hoelang we in het water moesten blijven om ver genoeg van die brute man verwijderd te zijn. Daarna was het een kwestie van vluchten naar een nabijgelegen bos. Het enige wat ik niet kon zien, was hoe omvangrijk het beekje was, want door de hoge rietkraag had ik er geen zicht op.

Doordat ik weinig bewegingsvrijheid had gehad, deed mijn hele lijf zeer, want we hadden inmiddels alweer twee dagen gereisd. Op die huifkar hadden we de gehele reis gezeten zonder dat we onze benen hadden kunnen strekken. Zo hadden we met onze ruggen tegen elkaar aan vastgebonden gezeten, door middel van een touw dat om ons middel was vastgemaakt en aan de huifkar vastzat.

Hij had onze handen niet vastgebonden, om ervoor te zorgen dat hij verder kon reizen zonder te lang te hoeven stoppen voor het beetje eten dat je onderweg kreeg. Dat was niets meer dan

een stukje brood en een beker water, die je dan in je handen geduwd kreeg.

Die ene nacht die we op de huifkar doorbrachten, was dan ook geen pretje. We bleven in dezelfde houding vastgebonden zitten en moesten maar zien hoe we sliepen, als we al in de gelegenheid waren om te kunnen slapen. Die twee honden zorgden vroeg in de avond met hun geblaf dat we moeilijk in slaap konden komen, en dan nog maar te zwijgen van de nachtelijke kou en de houding waarin we moesten slapen. De vorige nacht waren we al niet aan onze goede nachtrust toegekomen en dat zou deze aankomende nacht niet anders worden, dacht ik zo.

Het waren korte nachten en ik had het vermoeden dat er haast geboden was. Wat ik me afvroeg, was hoe ver we nog moesten reizen tot onze eindbestemming.

De eerste nacht mochten we niet van de huifkar af en werd er geen warme pot gekookt. Dan moesten we het weer doen met een stuk brood en wat water. Het kampvuur dat hij 's nachts had laten branden, was van korte duur en doofde na enige tijd, zodat het in de nacht en ochtenduren erg koud was, al had hij het zeil over de huifkar getrokken.

Ook slapen tijdens de reis was bijna niet mogelijk. De wielen van de huifkar maakten een piepend, irritant geluid en, zo te horen, waren die wel aan een smeerbeurt toe. Dan had je ook nog het gehobbel van de hele reis, waardoor we pijnlijk door elkaar gehusseld werden en er de nodige pijnplekken ontstonden. Van overdag slapen kwam dus weinig.

Ik zag, al was ik geblinddoekt, een heel klein beetje licht, net genoeg om te kunnen zien of het dag of nacht was. Altijd in dezelfde houding moeten zitten kostte veel energie. Lars was afgelopen avond erg moe en viel als eerste langzaam in slaap. Hierdoor boog zijn hoofd knikkebollend naar links. Daardoor begon zijn lichaamsgewicht ook naar links te vallen. Ik moest behoorlijk tegengewicht bieden om in die zithouding te kunnen blijven zitten.

Ik voelde dat ik dit niet lang vol kon houden en besloot me ook maar over te geven. Zo liet ik me langzaam naar rechts vallen, niet wetende waar we terecht zouden komen. We hadden